

Kjersti Wexelsen
Goksøyr hugger i
sten, skjærer i tre
og modellerer i lei-
re. Men billedhug-
geryrket er også et
spørsmål om å lytte
— til seg selv og
til andre, mener
hun.

**ERLE MOESTUE
BUGGE
TRYGVE INDRELID**
(foto)

En merkelig fred senker seg over en i Kunstnerforbundets store, lyse sal der Kjersti Wexelsen Goksøyr åpnet utstilling denne hel-

gen. Freden og følelsen av velvære som følger med, skylls ikke mangel på støy, for her hamres og diskuteres høylydt som alltid når nye utstillinger er under forberedelse.

Den fredfylte stemningen har sitt opphav i skulpturene — 15 i tallet — formet i forskjellige materialer. Dimensjonene varierer også, fra små runde barnehoder til langstrakte kvinneskikkelser på over to meter. Barnehodene er hugget i sten og støpt i bronse, ansiktstrekkene bare såvidt antydte. Sovende, tilfredse og mette barn med uttrykk som om Nirvana var like rundt hjørnet. Fristende er det å la hånden gli over steinen og treets myke kurvaturer.

Symboler

«Skjult» er tittelen på to figurer, skåret i tre, sorte

seg bek. Den ene gir assosiasjoner til en kvinne som er krøpet i skjul. Den andre viser henne oppreist, men også her er hun skjult for omverden bak et tett sort slør. Begge har øyne som ser og store utstrakte hender — klare til å ta og til å gi. Nei, billedhuggeren har ikke vært i noe muslimsk land der religionen krever at kvinnene dekker seg til. Skulpturene er først og fremst symboler på hvordan mennesker opptrer overfor hverandre, forklarer kunstneren.

To hoder i profil, kinn mot kinn, er hugget i sort sten. Nærmere et fullkomment uttrykk for kjærlighet mellom to mennesker, er det vanskelig å komme.

— Arbeidene springer ut av opplevelser og sinnstemninger som er mine egne men som jeg håper at også andre kan kjenne

seg igjen i, sier kunstneren. Eftersom hun har en barneflokk på åtte har hun et nært forhold til det grunnleggende i tilværelsen, til lyset, til mørket og alt som spirer og gror men som skjuler seg for det blotte øyet. Hennes nysgjerrige kunstnersinn arbeider med alt dette og med hendene prøver hun å gi det en form.

Veggene i et av de små rommene er tapetsert med sort klede og gulvet belagt med bly. I dramatisk lys svever en stensulptur.

— Spør du om jeg er inspirert av egypternes stensulptur, veggmalerier og arkitektur, er svaret ja. Ingen tvil om at en reise i Egypt for to år siden ga sterk inspirasjon. Men det merkelige er at flere av skulpturene ble til før besøket i det gamle Egypts templer og graver. Har all-

tid hatt sansen for de klare rene linjer som er typisk for eldre tiders kunst, sier Kjersti Wexelsen Goksøyr.

Kvinneskikkelsene som er mektige og eteriske samtidig, har hun hugget ut av bjerkestammer.

Sigrid Undset

Med granittskulpturen av Sigrid Undset som ble avduket i 1991 i Stensparken, kom hennes navn for alvor frem i lyse. Men Kjersti Wexelsen Goksøyr har flere offentlige oppdrag bak seg og har stillt ut jevnlig, separat og sammen med andre, siden 1978. Hele sitt liv har hun hugget, spikket, tegnet og malt. Når vi spør som det ikke er tungt for en kvinne å bakse med så digre materialer og grovt verktøy svarer hun at også menn må ha hjelp til tunge løft. Dessuten finnes det kraner.

At man som kvinne stiller med handicap i billedhuggermiljøet hva styrke angår, har hun aldri merket. Men hun legger ikke skjul på at kvinnelige billedhuggere sliter tungt for å nå frem og bli lagt merke til av publikum. Og av innkjøpskomiteene. Her er en mangel på balanse som ikke skyldes at kvinnene er i mindretall. Hennes erfaring er at det på Statens Kunstakademi og i yrkeslivet er like mange kvinnelige som mannlige billedhuggere.

Selv har hun flere offentlige oppdrag under planlegging. Til Borg Videregående skole i Sarpsborg skal hun hugge en uteskulptur i sten. Stavern Luftvern høyskole vil også ha en skulptur av henne. Begge arbeider skal være ferdige i løpet av 1992.